

Mi-am pus trecutul într-un cuib de iarbă uscată

Camelia Oprea

Ridic acest nor în memoria
Florilor căptușite cu brumă
Care s-au prefăcut în stele de sticlă.
Mi s-a umplut casa cu toamnă,
Celelalte anotimpuri au rămas la locul lor.
Așa că
Mi-am pus trecutul într-un cuib de iarbă uscată.

Nu pot trăi ca o bucată de piatră,
S-ar vede munți curgând spontan din mine.
În afara unui foc lăuntric,
Aș fi un colț de viață sfărâmată
Și din acest motiv aș iubi să rămân vie.

Sărutul nu cunoaște tragismul marilor pasiuni
Și de aceea nu vine atunci când trebuie.
Prefer să mor în acest vârtej de foc,
Să ard ca o flacără veșnică pentru el.

Vino în noaptea de cerneală
Ca un tălmăcitor de vise
Din șirul veacurilor antice,
Să nu existe
Mine,
Să nu existe
Tine,
Nici alte forme care să ne trezească din neant.